

ΣΤΕ 1720/2012 [Νόμιμη απόφαση μη χαρακτηρισμού ως μνημείου συγκροτήματος κτιρίων («Μύλος») στη Θεσσαλονίκη]

Περίληψη

-Η προσβαλλόμενη απόφαση διαθέτει νόμιμη αιτιολογία, είναι δε απορριπτέοι ως αβάσιμοι όλοι οι περί του αντιθέτου προβαλλόμενοι λόγοι. Συγκεκριμένα, οι λόγοι διότι τα κτίρια τα οποία δεν χαρακτηρίστηκαν, δεν έχουν υποστεί αλλοιώσεις και επεμβάσεις τέτοιες, που να εμποδίζουν τον χαρακτηρισμό τους, κατά το νόμο, αντίθετα δε όλα, αποτελούντα από κοινού ενιαίο σύνολο, συνιστούν μαρτυρία για τη νεότερη αρχιτεκτονική των βιομηχανικών κτιρίων στον ελληνικό χώρο και διότι ο μηχανολογικός εξοπλισμός δεν είχε καταστραφεί ολοσχερώς από την πυρκαγιά του έτους 2004. Στο μέτρο δε που με τους ως άνω λόγους αμφισβητείται η επί της ουσίας κρίση της Διοίκησης σχετικά με την αρχιτεκτονική, ιστορική και ιστορική αξία των κτιρίων, είναι απορριπτέοι ως απαράδεκτοι.

Πρόεδρος: *Αγγ. Θεοφιλοπούλου*

Εισηγητής: *Χ. Ράμμος*

Δικηγόροι: *Ν. Μπάκας, Α. Καστανά, Δ. Νικόπουλος*

Βασικές σκέψεις

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή το αιτούν σωματείο ζητεί την ακύρωση της υπ' αριθ. ΥΠΠΟ/ΔΝΣΑΚ/109616/2827/27.12.2005 αποφάσεως του Υφυπουργού Πολιτισμού, με την οποία επτά κτίρια και ο μηχανολογικός εξοπλισμός του συγκροτήματος "Μύλος Χατζηγιαννάκη-Αλτιναμάζη" που βρίσκεται επί της οδού Ανδρέου Γεωργίου 56 στην Θεσσαλονίκη δεν χαρακτηρίστηκαν μνημεία κατά το άρθρο 6 του ν. 3028/2002.
3. Επειδή, στην δίκη παρεμβαίνει υπέρ του κύρους της προσβαλλόμενης πράξεως με πρόδηλο έννομο συμφέρον η ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία "...." και τον διακριτικό τίτλο "....", η οποία είναι ιδιοκτήτρια του προαναφερθέντος συγκροτήματος.
4. Επειδή, το άρθρο 24 του Συντάγματος ορίζει ότι: "1. Η προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος αποτελεί υποχρέωση του Κράτους και δικαίωμα του καθενός. Για τη διαφύλαξη του το Κράτος έχει υποχρέωση να παίρνει ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα στο πλαίσιο της αρχής της αειφορίας 6. Τα μνημεία, οι παραδοσιακές περιοχές και τα παραδοσιακά στοιχεία προστατεύονται από το Κράτος. Νόμος θα ορίσει τα αναγκαία για την πραγματοποίηση της προστασίας αυτής περιοριστικά μέτρα της ιδιοκτησίας, καθώς και τον τρόπο και το είδος της αποζημίωσης των

ιδιοκτητών". Με τις διατάξεις αυτές ο συντακτικός νομοθέτης, αναγνωρίζοντας τη σημασία της διαφύλαξης της πολιτιστικής κληρονομιάς της Χώρας, καθιέρωσε, για πρώτη φορά, αυξημένη προστασία του πολιτιστικού περιβάλλοντος, δηλαδή των μνημείων και λοιπών στοιχείων που προέρχονται από την ανθρώπινη δραστηριότητα και συνθέτουν την ιστορική, καλλιτεχνική, τεχνολογική και εν γένει την πολιτιστική κληρονομιά. Η προστασία της κληρονομιάς αυτής συνίσταται στη διατήρηση στο διηνεκές αναλλοίωτων τόσο των παραπάνω μνημείων και κάθε στοιχείου του πολιτιστικού περιβάλλοντος και συνεπάγεται τη δυνατότητα επιβολής και των αναγκαίων μέτρων και περιορισμών της ιδιοκτησίας για την αποκατάσταση στην αρχική τους μορφή, όταν έχουν φθαρεί από το χρόνο ή άλλες ανθρώπινες ενέργειες ή άλλα περιστατικά (ΣτΕ 2175/2004 Ολομ, 3050/2004 7μ., 3454/2004 Ολομ., 1105/2005, 2231/2006 7μ., 1445/2006, 3611/2007, 3857/2007, 887/2008, 2339-41/2009, 1587/2010). Εξάλλου, στο ν. 3028/2002 (Α' 153) ορίζονται τα εξής: Άρθρο 1: «1. Στην προστασία που παρέχεται με τις διατάξεις του παρόντος νόμου υπάγεται η πολιτιστική κληρονομιά της Χώρας από τους αρχαιότατους χρόνους μέχρι σήμερα. Η προστασία αυτή έχει ως σκοπό τη διατήρηση της ιστορικής μνήμης χάριν της παρούσας και των μελλοντικών γενεών και την αναβάθμιση του πολιτιστικού περιβάλλοντος ...», Άρθρο 2: «Για την εφαρμογή των διατάξεων του παρόντος νόμου: α) Ως πολιτιστικά αγαθά νοούνται οι μαρτυρίες της ύπαρξης και της ατομικής και συλλογικής δραστηριότητας του ανθρώπου, β) Ως μνημεία νοούνται τα πολιτιστικά αγαθά που αποτελούν υλικές μαρτυρίες και ανήκουν στην πολιτιστική κληρονομιά της Χώρας και των οποίων επιβάλλεται η ειδικότερη προστασία βάσει των εξής διακρίσεων: αα) Ως αρχαία μνημεία ή αρχαία νοούνται όλα τα πολιτιστικά αγαθά που ανάγονται στους προϊστορικούς, αρχαίους, βυζαντινούς και μεταβυζαντινούς χρόνους και χρονολογούνται έως και το 1830 ββ) Ως νεότερα μνημεία νοούνται τα πολιτιστικά αγαθά που είναι μεταγενέστερα του 1830 και των οποίων η προστασία επιβάλλεται λόγω της ιστορικής, καλλιτεχνικής ή επιστημονικής σημασίας τους, κατά τις διακρίσεις των άρθρων 6 και 20 γγ) Ως ακίνητα μνημεία νοούνται τα μνημεία που υπήρξαν συνδεδεμένα με το έδαφος και παραμένουν σε αυτό ... Στα ακίνητα μνημεία συμπεριλαμβάνονται οι εγκαταστάσεις, οι κατασκευές και τα διακοσμητικά και λοιπά στοιχεία που αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα τους, καθώς και το άμεσο περιβάλλον τους ...». Άρθρο 3: «1. Η προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς της Χώρας συνίσταται κυρίως: α) στον εντοπισμό, την έρευνα, την καταγραφή, την τεκμηρίωση και τη μελέτη των στοιχείων της, β) στη διατήρηση και στην αποτροπή της καταστροφής, της αλλοίωσης και γενικά κάθε άμεσης ή έμμεσης βλάβης της, γ) δ) στη συντήρηση και την κατά περίπτωση αναγκαία αποκατάστασή της, ε).... στ) στην ανάδειξη και την ένταξή της στη σύγχρονη κοινωνική ζωή και ζ) στην παιδεία, την αισθητική αγωγή και την ευαισθητοποίηση των πολιτών για την πολιτιστική

κληρονομιά». Άρθρο 6 : «1. Στα ακίνητα μνημεία περιλαμβάνονται: α) τα αρχαία που χρονολογούνται έως και το 1830, β) τα νεότερα πολιτιστικά αγαθά που είναι προγενέστερα των εκάστοτε τελευταίων εκατό ετών και χαρακτηρίζονται μνημεία λόγω της αρχιτεκτονικής, πολεοδομικής, κοινωνικής, εθνολογικής, λαογραφικής, τεχνικής, βιομηχανικής ή εν γένει ιστορικής, καλλιτεχνικής ή επιστημονικής σημασίας τους, γ) τα νεότερα πολιτιστικά αγαθά που ανάγονται στην περίοδο των εκάστοτε τελευταίων εκατό ετών και χαρακτηρίζονται μνημεία λόγω της ιδιαίτερης αρχιτεκτονικής, πολεοδομικής, κοινωνικής, εθνολογικής, λαογραφικής, τεχνικής, βιομηχανικής ή εν γένει ιστορικής, καλλιτεχνικής ή επιστημονικής σημασίας τους. 2. Ο χαρακτηρισμός ακινήτου μνημείου είναι δυνατόν να αφορά και κινητά που συνδέονται με ορισμένη χρήση του ακινήτου, τις χρήσεις που είναι σύμφωνες με το χαρακτήρα του ως μνημείου, καθώς και τον περιβάλλοντα χώρο ή στοιχεία αυτού. 3 ... 4. Τα αρχαία ακίνητα μνημεία προστατεύονται από το νόμο χωρίς να απαιτείται η έκδοση οποιασδήποτε διοικητικής πράξης. Τα ακίνητα των περιπτώσεων β' και γ' της παραγράφου 1 χαρακτηρίζονται μνημεία με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, που εκδίδεται ύστερα από εισήγηση της Υπηρεσίας και γνώμη του Συμβουλίου και δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως ...». Εξάλλου, σύμφωνα και με την εισηγητική έκθεση του ανωτέρω ν. 3028/2002, ως θεμελιώδης αρχή που διέπει τις ρυθμίσεις του τίθεται η ισότιμη αντιμετώπιση των μνημείων, τόσο των αρχαίων όσο και των νεότερων, καθόσον με τον τρόπο αυτό «ικανοποιείται μια από τις απαιτήσεις της σύγχρονης εποχής και γίνεται σεβαστή η διαχρονική διάσταση της πολιτιστικής κληρονομιάς». Κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, τα μνημεία, ως μαρτυρίες του ανθρώπινου βίου, που αφενός αποτελούν αναγκαίο παράγοντα για τη διαμόρφωση και τη διατήρηση της ιστορικής μνήμης και των συλλογικών ταυτοτήτων, καθώς και για τη διασφάλιση, χάριν των επερχόμενων γενεών, της ιστορικής συνέχειας και παράδοσης, και αφετέρου συμβάλλουν στην ποιότητα ζωής, συνιστούν ουσιώδες στοιχείο της πολιτιστικής κληρονομιάς, η προστασία της οποίας αποτελεί υποχρέωση της Πολιτείας και συγχρόνως, ενόψει και της διατάξεως του άρθρου 24 παρ. 1 του Συντάγματος, όπως ήδη ισχύει, ευθύνη και δικαίωμα του καθενός. Ειδικότερα, τα ακίνητα μνημεία που ανάγονται σε περίοδο προγενέστερη των εκάστοτε τελευταίων εκατό ετών χαρακτηρίζονται ως μνημεία λόγω της σημασίας τους, η οποία μπορεί να αναφέρεται μεταξύ άλλων, στην αρχιτεκτονική αξία τους, όπως συμβαίνει με τα οικοδομήματα που σηματοδοτούν την εισαγωγή μιας σημαντικής περιόδου της αρχιτεκτονικής στον τόπο μας ή έχουν διακριθεί από την έγκυρη αρχιτεκτονική κριτική, στην αξία τους από πολεοδομική άποψη, προκειμένου για μεμονωμένο κτίσμα ή για κτιριακό συγκρότημα που αποτελεί χαρακτηριστικό δείγμα μιας ιστορικής φάσης εξέλιξης του οικισμού ή δημιουργεί ανάπτυγμα όψεων και συμβάλλει στην ανάδειξη της εικόνας του αστικού τοπίου και στην ιστορική αξία τους,

όταν πρόκειται για ακίνητο ή χώρο που συνδέεται με την πολιτική ή κοινωνική ή οικονομική ιστορία του νεότερου ελληνικού κράτους ή ορισμένης περιοχής και η διατήρησή του συμβάλλει στη διαφύλαξη της ιστορικής μνήμης. Εξάλλου, ως μνημεία χαρακτηρίζονται για τους ίδιους λόγους και ακίνητα αναγόμενα στην περίοδο των εκάστοτε τελευταίων εκατό ετών, εφόσον, όμως, η σημασία τους για ένα ή περισσότερους από τους παραπάνω λόγους είναι ιδιαίτερη. Περαιτέρω, κατά τον χαρακτηρισμό δεν εξετάζεται η έκταση των οικονομικών συνεπειών που μπορεί να προκληθούν στους ενδιαφερομένους, ούτε η τυχόν επίδραση του χαρακτηρισμού στις νομικές σχέσεις μεταξύ ιδιωτών, αφού η επιδιωκόμενη με τις ανωτέρω διατάξεις διαφύλαξη, για λόγους δημοσίου συμφέροντος, του προστατευόμενου εννόμου αγαθού αποτελεί υποχρέωση της Διοικήσεως, κατά ρητή συνταγματική επιταγή. Τέλος, η νομιμότητα των διοικητικών πράξεων που εκδίδονται κατ' εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων ελέγχεται από τον ακυρωτικό δικαστή, τόσο ως προς την πληρότητα της αιτιολογίας όσο και ευθέως για την ορθή εφαρμογή του νόμου, εφόσον από τα στοιχεία του φακέλου διαπιστώνεται, με βάση και τα διδάγματα της κοινής πείρας, η συνδρομή ή μη των κριτηρίων που προβλέπονται από το νόμο για τον χαρακτηρισμό (βλ. ΣΕ 3050/2004 7μ., 1100/2005, 1445/2006, 3611/2007, 3857/ 2007, 887/2008, 2339-41, 2557/2009).

5. Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως προκύπτουν τα εξής: Ο Μύλος Χατζηγιαννάκη-Αλτιναλμάζη, παλιό βιομηχανικό συγκρότημα που χτίστηκε το 1924 και λειτούργησε μέχρι τα τέλη του 1986, βρίσκεται στην περιοχή του Μπεχτσινάρ («κήπος των πριγκήπων») ανάμεσα στον εμπορικό σιδηροδρομικό σταθμό (παλαιό επιβατικό) και την πύλη 14 του λιμανιού της Θεσσαλονίκης, στη δυτική πλευρά της πόλης και στην περιοχή που είναι γνωστή και ως «Σφαγεία». Από το 1990-1991 το εν λόγω συγκρότημα λειτουργούσε ως ένας πολυχώρος διασκέδασης. Ο «Μύλος» αποτέλεσε το πρώτο βιομηχανικό συγκρότημα, που απέκτησε τέτοια χρήση στην Ελλάδα. Η προσπάθεια αυτή τιμήθηκε το 1993 με το ευρωπαϊκό βραβείο για τη διατήρηση της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς «Europa Nostra» και αποτέλεσε πρότυπο αντίστοιχης αξιοποίησης μύλων σε πολλές ευρωπαϊκές πόλεις. Στις 28/8/2004 καταστράφηκε από πυρκαγιά το κεντρικό κτίριο μαζί με το μηχανολογικό του εξοπλισμό. Ακολούθως, η Εφορεία Νεοτέρων Μνημείων Κεντρικής Μακεδονίας με την από 2-9-2004 εισήγησή της, όπως αυτή συμπληρώθηκε με το από 11-11-2004 σχετικό απαντητικό στις αντιρρήσεις που εξέφρασε η ιδιοκτήτρια του συγκροτήματος «...» έγγραφό της, πρότεινε το χαρακτηρισμό του εν λόγω κτιριακού συγκροτήματος ως μνημείου των τελευταίων εκατό χρόνων, σύμφωνα με το άρθρο 6 του Ν. 3028/2002, λόγω της ιδιαίτερης σημασίας του ως σημαντικής μαρτυρίας για τη νεότερη αρχιτεκτονική των βιομηχανικών κτιρίων στον ελληνικό χώρο κατά το μεσοπόλεμο, καθώς επίσης και λόγω της ιδιαίτερης τεχνικής και βιομηχανικής

σημασίας και εν γένει της ιστορικής του σημασίας, ως τεκμήριο της ανάπτυξης της βιομηχανίας στη μεσοπολεμική Θεσσαλονίκη, της ευρωπαϊκής διάστασης της εξέλιξης των μεθόδων παραγωγής και της ιστορικής σημασίας της συμβολής των προσφύγων στην οικονομική ανάπτυξη της μεσοπολεμικής Ελλάδας. Αναλυτικότερα προτάθηκε: α) ο χαρακτηρισμός ως μνημείου του κελύφους του κεντρικού κτιρίου του συγκροτήματος (κτίριο 2) που διασώθηκε από την πυρκαγιά μαζί με τον εναπομείναντα εξοπλισμό του, που αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα του, β) ο χαρακτηρισμός ως μνημείων των υπολοίπων κτιρίων του συγκροτήματος (κτίρια 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10) γ) ο χαρακτηρισμός του περιβάλλοντα χώρου του ως ζώνης προστασίας Β, σύμφωνα με το άρθρο 17 του Ν. 3028/2002, μαζί με το διατηρούμενο διάσπαρτο μηχανολογικό εξοπλισμό. Όπως δε διευκρινίζεται ρητώς και στο από 11-11-2004 σχετικό συμπληρωματικό έγγραφο, η ως άνω εισήγηση αντιμετωπίζει το επίμαχο βιομηχανικό συγκρότημα από απόψεως αρχιτεκτονικής και ιδίως ιστορικής αξίας ως σύνολο και όχι ως ένα μνημείο με κτίρια συνοδείας, δίνοντας μάλιστα ιδιαίτερη έμφαση και στον εναπομείναντα μηχανολογικό εξοπλισμό. Γνωμοδοτώντας επί της ανωτέρω εισηγήσεως, το Τοπικό Συμβούλιο Μνημείων Κεντρικής Μακεδονίας δεν την αποδέχτηκε κατά το μέρος που αφορούσε το χαρακτηρισμό των κτιρίων 5 και 7 (βλ. την σχετική υπ' αριθμ. 334/21-2-2005 πράξη του ως άνω οργάνου), στη συνέχεια δε ο Υφυπουργός Πολιτισμού διαφωνήσας παρέπεμψε, στις 28-6-2005, την υπόθεση στο Κεντρικό Συμβούλιο Νεοτέρων Μνημείων (Κ.Σ.Ν.Μ.). Ακολούθως, στην από 24-10-2005 εισήγησή του προς το Κ.Σ.Ν.Μ. ο Προϊστάμενος της Διεύθυνσης Νεότερης και Σύγχρονης Αρχιτεκτονικής Κληρονομιάς ... εξέθεσε, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα: α) ότι η πυρκαγιά της 28.8.2004 κατέστρεψε το κεντρικό κτίριο (κτίριο 2), ενώ οι φλόγες επεκτάθηκαν σε παρακείμενους αποθηκευτικούς χώρους και σε βοηθητικές εγκαταστάσεις του συγκροτήματος προκαλώντας μεγάλης έκτασης ζημιές, με αποτέλεσμα, μεταξύ άλλων, ο μηχανολογικός εξοπλισμός του συγκροτήματος στον βαθμό που δεν καταστράφηκε ολοσχερώς να έχει υποστεί καταπόνηση από την αναπτυχθείσα μεγάλη θερμότητα, β) ότι σύνολο μνημείων μαζί με το κεντρικό κτίριο αποτελούν μόνο τα κτίρια 1, 3 και 4, τα οποία βρίσκονται σε επαφή μαζί του, ενώ τα υπόλοιπα έχουν υποστεί κατά καιρούς σοβαρές επεμβάσεις. Ειδικότερα, ανέφερε ότι το κτίριο 9 διατηρεί ελάχιστα αυθεντικά στοιχεία, ότι το κτίριο 5 δεν παρουσιάζει κανένα απολύτως αρχιτεκτονικό ενδιαφέρον, αντίθετα δε με την παρουσία του υποβαθμίζει τη συνολική εικόνα του συγκροτήματος, ότι τα κτίρια 6 και 7 (αρχικά αποθήκες και ακολούθως χώροι εκθέσεων) έχουν αλλοιωθεί ανεπανόρθωτα και έχουν χάσει την αρχική μορφή τους, και τέλος ότι το μικρό περίπτερο 11 με τις προσθήκες του και τα στέγαστρα του παρεμποδίζει την θέαση και ανάδειξη των κεντρικών κτιρίων του Συγκροτήματος. Κατόπιν αυτών πρότεινε αφενός μεν το χαρακτηρισμό ως μνημείων των κτιρίων 1, 2, 3, 4 και 8 του εν λόγω συγκροτήματος, αφετέρου

δε το μη χαρακτηρισμό τόσο των κτιρίων 5, 6, 7, 9, 10 και 11 όσο και του μηχανολογικού εξοπλισμού. Ακολούθησε η γνωμοδότηση του Κεντρικού Συμβουλίου Νεοτέρων Μνημείων του Υπουργείου Πολιτισμού (πρακτικό 47/7.12.2005. Σε αυτό, αφού παρατίθεται η προπαρατεθείσα εισήγηση και γίνεται η εκτίμηση, ότι τα κτίρια του συγκροτήματος, πέραν των 1, 2, 3 και 4, θα μπορούσαν να χαρακτηρισθούν ως μνημεία μόνο αν είχαν καθ' εαυτά ιδιαίτερη μνημειακή ή ιστορική σημασία, παρατίθεται, ακολούθως, η κρίση του Συμβουλίου για κάθε ένα από τα κτίρια, πέραν των ανωτέρω τεσσάρων, καθώς και για τον μηχανολογικό εξοπλισμό, σύμφωνα με την οποία κανένα από αυτά δεν πληροί τις προϋποθέσεις του νόμου, για να χαρακτηριστεί ως μνημείο. Οι σχετικές κρίσεις ταυτίζονται εν πολλοίς με τις εκτιμήσεις που είχε διατυπώσει και ο εισηγητής εκτός από την εκτίμησή του για το κτίριο 8 (το οποίο χρησιμοποιείται ως κλαμπ και χώρος ζωντανών συναυλιών), για το οποίο το Συμβούλιο υιοθέτησε κατά πλειοψηφία την γνώμη του Προέδρου, σύμφωνα με την οποία και σε αντίθεση με ότι είχε υποστηρίξει ο εισηγητής, ούτε αυτό πληροί τις προϋποθέσεις να χαρακτηριστεί ως μνημείο, διότι "... έχει υποστεί σημαντικές αλλαγές και αλλοιώσεις ... η συμβολή του δεν είναι καθοριστική στην αρχιτεκτονική φυσιογνωμία του συγκροτήματος, αφού οι επισκευές του ήδη από την αρχή της δεκαετίας του 1990 απέβλεπαν σε καθαρά χρηστικούς σκοπούς και όχι στην ανάδειξη του αρχιτεκτονικού του χαρακτήρα, η δε διατήρηση του από την πλευρά της οδού Κεφαλληνίας συνιστά οπτικό εμπόδιο, παρά στοιχείο αισθητικής ανάδειξης...". Τέλος, υιοθετώντας την από 7-12-2005 σχετική γνωμοδότηση του Κ.Σ.Ν.Μ., ο Υφυπουργός Πολιτισμού αφενός μεν με την υπ' αριθμ. πρωτ.

ΥΠΠΟ/ΔΝΣΑΚ/106979/2725/27-12-2005 (Β´1978) απόφαση του προέβη στον χαρακτηρισμό, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 6 παρ. 1γ του Ν. 3028/2002, ως μνημείων των κτιρίων 1, 2, 3 και 4 του συγκροτήματος «Μύλος Χατζηγιαννάκη-Αλτιναλμάζη», λόγω της ιδιαίτερης σημασίας τους ως σημαντικής μαρτυρίας για τη νεότερη αρχιτεκτονική των βιομηχανικών κτιρίων στον ελληνικό χώρο και ειδικά στην πόλη της Θεσσαλονίκης κατά την περίοδο του μεσοπολέμου, αφετέρου δε με την υπ' αριθμ. πρωτ.

ΥΠΠΟ/ΔΝΣΑΚ/109616/2827/27-12-2005 απόφασή του (προσβαλλόμενη πράξη) δεν προέβη στον χαρακτηρισμό, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 6 παρ. 1γ του Ν. 3028/2002, ως μνημείων ούτε των υπολοίπων κτιρίων (5, 6, 7, 8, 9, 10, και 11) του εν λόγω συγκροτήματος, θεωρώντας ότι αυτά έχουν υποστεί σημαντικές επεμβάσεις και έχει αλλοιωθεί η αρχική τους μορφή, αλλά ούτε και του εναπομείναντος μηχανολογικού εξοπλισμού, με το σκεπτικό ότι αυτός είχε καταστραφεί από την πυρκαγιά του 2004.

6. Επειδή, με τα δεδομένα αυτά η προσβαλλόμενη απόφαση ερείδεται επί νομίμου και επαρκούς αιτιολογίας, όλοι δε οι περί του αντιθέτου προβαλλόμενοι λόγοι και συγκεκριμένα οι λόγοι περί μη νομίμου και ανεπαρκούς αιτιολογίας, διότι τα κτίρια τα οποία δεν χαρακτηρίστηκαν, δεν έχουν υποστεί αλλοιώσεις και

επεμβάσεις τέτοιες, που να εμποδίζουν τον χαρακτηρισμό τους, κατά το νόμο, αντίθετα δε όλα, αποτελούντα από κοινού ενιαίο σύνολο, συνιστούν μαρτυρία για τη νεότερη αρχιτεκτονική των βιομηχανικών κτιρίων στον ελληνικό χώρο και διότι ο μηχανολογικός εξοπλισμός δεν είχε καταστραφεί ολοσχερώς από την πυρκαγιά του έτους 2004, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι, στο μέτρο δε που με τους λόγους αυτούς αμφισβητείται π επί της ουσίας κρίση της Διοικήσεως σχετικά με την αρχιτεκτονική, ιστορική και ιστορική αξία των κτιρίων είναι απορριπτέοι ως απαράδεκτοι.